

Μοναχός Μωυσής: 10 χρόνια από την κοίμησή του και πάντα ανάμεσά μας!

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

Ο Μοναχός Μωυσής (1952-2014) συνέθεσε ποικιλοτρόπως τον άγιο κόσμο του Άθωνα μέσα σε μία μεγάλη συγγραφική παραγωγή και έκδοση αντίστοιχων βιβλίων. Στην μεγαλοπρεπή, λόγω του επιβλητικού όγκου της σύνθεσης, περιλαμβάνονται βίοι αγιορειτών αγίων, εναρέτων, χαριτωμένων και χαρισματούχων Γεροντάδων, αλλά και όλη ιστορία του Αγίου Όρους και η βιοτή των πατέρων του.

- Γράφει ο Στέλιος Κούκος

Ο π. Μωυσής είχε ιδιαίτερη αγωνία και για τα τεκταινόμενα στην ευρύτερη Εκκλησία. Άλλωστε κατά καιρούς δεχόταν προσκλήσεις από τις μητροπόλεις της

Εκκλησίας της Ελλάδος, αλλά και από μητροπόλεις του εξωτερικού για να μιλήσει τόσο σε κληρικούς όσο και στο λοιπό ποίμνιο της Εκκλησίας.

Λοιπές προσκλήσεις για ομιλίες και συμμετοχή σε ποικίλα επιστημονικά συνέδρια τον έφεραν σε άμεση επαφή με τον κόσμο και τις αγωνίες του. Αντίστοιχες ανησυχίες του μετέδιδαν και οι επισκέπτες του στο Άγιον Όρος και έτσι δεν μπορούσε να μείνει μακριά και από τα προβλήματα που αντιμετώπιζαν οι λαϊκοί στον κόσμο, οι οικογένειες και τα παιδιά τους.

Γι' αυτό και ασχολήθηκε και με ανάλογα **κοινωνικά, ποιμαντικά θέματα** μεταφέροντας με ιδιαίτερη διάκριση και αγάπη, ενίοτε και με ξεχωριστό πόνο, την πατερική, αλλά και την αγιορειτική γεροντική εμπειρία και παράδοση για τα θέματα και τα προβλήματα που απασχολούσαν τον κόσμο.

Έτσι, ο λόγος του με την απαλή και γλυκιά φωνή του και συγχρόνως αποφασιστική αγκάλιαζε τον κόσμο, αφού δεν έσπευδε ο ίδιος να κακίσει ή να ελέγξει τους αγωνιούντες ή και πονεμένους ακροατές του – όπως συνήθως οι κοσμικοί ιεροκήρυκες που... μαστιγώνουν το ακροατήριό τους αντί να συμπάσχουν μαζί με αυτό!

Ο π. Μωυσής απευθυνόταν με ιδιαίτερη αγωνία και πόνο και στους ανθρώπους οι οποίοι αντιμετώπιζαν προβλήματα υγείας, αλλά και στους θεράποντες ιατρούς και το νοσηλευτικό προσωπικό των νοσοκομείων και των κλινικών. Εξάλλου η προσωπική του πάλη με τις ασθένειες που αντιμετώπισε από νωρίς στην ζωή του τον είχε «εξοικειώσει» με την αντιμετώπιση ανάλογων προβλημάτων.

Έτσι, μπορούσε να απευθυνθεί στους ασθενείς μέσω των ομιλιών του, αλλά και των βιβλίων του με λόγια που αναδύονταν και μέσα από τον προσωπικό κόπο και πόνο, και μάλιστα, συμπάσχοντας πραγματικά με τους πονεμένους.

Και η συμπαράστασή του δεν περιοριζόταν σε γενικές ομιλίες ενώπιον μεγάλων ακροατηρίων και σε ειδικά ιατρικά επιστημονικά συνέδρια, αλλά σε πολλές περιπτώσεις είχε προσωπική επαφή με τους αρρώστους, αλλά και με τους αγωνιούντες συγγενείς τους οι οποίοι απευθύνονταν σ' αυτόν.

Και τότε θαύμαζες το ιδιαίτερο κουράγιό του λόγιου αυτού Μοναχού ο οποίος ξεχνούσε τη δική του ασθένεια και τις κοπιώδεις έρευνες, μελέτες και συγγραφές τους και ασκούσε και το διακόνημα του άμεσου συμπαράστατη και παρηγορητή, προσφέροντας εγκάρδια πνευματική παραμυθία. Και φυσικά ακολουθούσε και ιδιαίτερη προσευχή για τους πάσχοντες και τους αγωνιούντες!

Ο π. Μωυσής μαθήτευσε στην **αγιορειτική εμπειρία** βαθιά και έτσι μπορούσε να βρίσκεται τόσο στο ησυχαστικό κελλί του όσο και ανάμεσα στα λοιπά προβλήματα του κόσμου που ζητούσαν λύση και μάλιστα άμεση. Και έτσι πάντα πρόσφερε από καρδιάς.

Η ιδιαίτερη, εξάλλου, μαθητεία του στον βίο του αγίου Ιερωνύμου του Σιμωνοπετρίτη τον οποίο συνέγραψε κατόπιν μεγάλης έρευνας του έδωσε ένα μοναδικό πρότυπο για να συγκρίνει το αυθεντικό από το κίβδηλο, ή ακόμη το αγιορειτικό από το κοσμικό. Ο άγιος Ιερώνυμος έζησε πάρα πολλά χρόνια στο Μετόχι της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρα στην Αθήνα, προσφέροντας με ιδιαίτερη διάκριση ποικίλο έργο στον κόσμο, πνευματικό και φιλανθρωπικό.

Βεβαίως, δεν πρέπει να παραλείψουμε την ζωντανή, απευθείας και άμεση μαθητεία του στον όσιο Γέροντα Αιμιλιανό Ηγούμενο της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας, τον

Γέροντά του. Ένα μεγάλο πανεπιστήμιο η υπακοή παρά τους πόδας του, αφού ο Γέροντας Αιμιλιανός ήταν ένας από τους μεγαλύτερους αγίου σύγχρονους ηγουμένους και Γέροντες του Αγίου Όρους.

Τα ποικίλα κείμενα του πατρός Μωυσή για την **Αθωνική πολιτεία** και τον κόσμο του δεν περιορίζονται στην εξωτερική περιγραφή του και την ιστορία του. Όλη η προσπάθειά του αποτελεί μια περιγραφή των αγίων εμπειριών που έζησαν οι Αθωνίτες στις σπηλιές, στα κελλιά, τις σκήτες και τα μοναστήρια του Αγίου Όρους και η μετάδοση τους ως φως εξ ακτίστου φωτός στην Εκκλησία και τον κόσμο.

Να υπογραμμίσω εδώ την σχέση και την επαφή του με σύγχρονους αγίους και χαρισματούχους Γέροντες του Άθωνα οι οποίοι και οι ίδιοι όπως και οι παλαιότεροι Άγιοι και Γέροντες είχαν άμεση εμπειρία του ακτίστου φωτός.

Έτσι το πλήθος των κειμένων του τα οποία εκφωνήθηκαν ή δημοσιεύτηκαν σε εφημερίδες, περιοδικά, συλλογικούς τόμους και προσωπικά βιβλία αναδεικνύουν την ευρύτερη αγία ζωή του Άθωνα και των πατέρων του. Πρόκειται για ένα χαριτωμένο υλικό το οποίο ανέσυρε και μας παρουσιάζει μέσα από τις έρευνες που πραγματοποίησε. Και, βεβαίως, ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η αναφορά στους αγίους και τους γέροντες του καιρού του τους οποίους και έζησε.

Γι' αυτό και το έργο του που αφορά τον Άθωνα και τους πατέρες του, μοιάζει με μια αγιορείτικη αγρυπνία, ένα πανηγύρι στον Άθωνα.

Και έρχεται, ξαφνικά, στο νου η μοναδική παρουσία του στα αγιορείτικα αναλόγια ως επίσημος αναγνώστης, να διαβάζει και να σου μεταδίδει τις λέξεις και τα νοήματα ως δωρεά, σε ένα ξεχωριστό πνευματικό συμπόσιο που σε προσκαλούσε ο ίδιος να συμμετάσχεις. Πράγμα που σχεδόν σου το επέβαλε χαριτωμένα ως πρόλογο γι' αυτά που θα ακολουθούσαν στην αγιορείτικη αγρυπνία, στο αθωνικό πανηγύρι.

Κάθε λέξη και κάθε σημείο στίξης στα χείλη του μοναχού-ποιητή έβρισκαν την πραγματική απόδοση, μετάδοση ή και την ερμηνεία τους μέσα από τον χαριτωμένο του κόσμο. Και, μάλιστα, χωρίς κανέναν θεατρινισμό ή την φόρτιση τους με προσωπικό συναισθηματισμό ο οποίος συνήθως προβάλλει την ατομικότητα του αναγνώστη εις βάρος του κειμένου. Για να μην πούμε πως προσβάλλει το ίδιο το κείμενο.

Αντίστοιχη, όμως, μπορούμε να πούμε πως ήταν και η αγωνία του όσον αφορά τους δικούς του λόγους. Δηλαδή, να ακουστεί από τα χείλη και την γραφίδα του ο λόγος του Αγίου Όρους. Χωρίς περιττά φτιασίδια και πομπώδεις εξωραϊσμούς, χωρίς, βεβαίως, σε καμιά περίπτωση ο λόγος του να είναι χοντροκομμένος. Κάθε άλλο!

Άλλωστε η θητεία του στον λόγο της ποίησης και των λογοτεχνιών δεν του επέτρεπε να παρουσιάζεται στον κόσμο με λόγο πρόχειρο και... ατημέλητο. Μήπως και ο ίδιος δεν ήταν πάντα ευπαρουσίαστος με τα απλά μοναχικά ενδύματά του;

Δεν απέπνεε πάντα τον αγιορείτικο κόσμο και ιδιαίτερα αυτόν των νέων συνοδευών;

Αυτόν τον κόσμο τον οποίο παρέλαβαν από τους παλαιότερους αγιορείτες, ως παλαιό μεστό πνευματικό κρασί που παρήγαγαν και τους το παρέδωσαν για να το δοκιμάσουν. Έκαστος, λοιπόν, από τους νέους Αγιορείτες μπορούσε να δοκιμάσει το κρασί αυτό και κατά την δική του κράση να πει όσο αντέξει! Και αυτός ήταν ο μόνος τρόπος, διά της νηφαλίου πνευματικής μέθης δηλαδή, να ψηλαφίσουν και οι ίδιοι τις δικές τους αγιοπνευματικές εμπειρίες, ζώντας τις.

Έτσι, ο π. Μωυσής είναι κατά κάποιον τρόπο και ένας μεσάζοντας, αφού το

αγιολογικό του έργο διασώζει όλην αυτήν την αγία εμπειρία.

Με την ίδια εμπειρία είναι εμποτισμένοι και οι λόγοι του για τα ευρύτερα κοινωνικά θέματα, γιατί μόνον έτσι μπορούν να επιλυθούν και να επουλωθούν οι πληγές τις οποίες προκαλούν. Στην ίδια εμπειρία είναι βαφτισμένη και η ποίησή του.

Ο πατήρ Μωυσής κοιμήθηκε πριν 10 χρόνια και μοιάζει σαν να ήταν μόλις χθες!

Τους πνευματικά χαριτωμένους, τους αγιοπνευματικά ζήσαντες και τους αγίους δεν τους χωρά ο τάφος, αφού δεν πεθαίνουν ποτέ, και έτσι βρίσκονται συνέχεια ανάμεσά μας και μαζί μας!

Τον ευχαριστούμε γι' αυτήν την παρηγοριά που μας μεταδίδει ακόμη και σήμερα!

Να έχουμε την ευχή του!

Πηγή: pemptousia.gr